

Arrest

nr. 129 283 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het vergoelijken van een van de vele vaststellingen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot verzoekers argumentatie dat "het gaat hier om feiten dan al vijf jaar geleden zijn gebeurd" wijst de Raad erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren en hieromtrent coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Van verzoeker kon dan ook redelijkerwijze worden verwacht meer en concrete(re) informatie te kunnen verschaffen omtrent het schietincident waarbij een commandant zou zijn geraakt en dat aan de basis zou liggen van zijn verklaarde problemen met en vervolging door de Iraanse autoriteiten, zoals o.a. omtrent wanneer dit incident precies zou zijn gebeurd en de naam van de commandant die zou zijn geraakt. Eveneens, en inzonderheid gelet op feit dat dit een essentieel element is dat de kern van zijn asielrelaas raakt en uitmaakt, kon van verzoeker worden verwacht coherente verklaringen af te leggen aangaande het feit of hij zelf per ongeluk de commandant zou hebben neergeschoten, zoals hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde, dan wel dat hij deze niet zelf zou hebben neergeschoten, maar hier wel van zou worden beschuldigd, zoals hij nadien in strijd met zijn eerdere verklaringen tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, waar verzoeker echter in gebreke is gebleven. Waar verzoeker thans voorhoudt dat de door hem neergelegde convocaties en het vonnis van de militaire rechtbank als vals en ongeloofwaardig worden beschouwd louter (en alleen) omwille van het feit dat hij deze stukken niet direct heeft ingediend, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waarin met betrekking tot die stukken immers het volgende wordt (vast)gesteld: "Na dit gehoor maakte u plots een convocaties en een vonnis van de militaire rechtbank over waaruit zou blijken dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden omwille van desertie. Het vonnis dateert echter van lang voor uw eerste gehoor. U hebt bij het eerste gehoor nooit vermeld dat u veroordeeld was tot een gevangenisstraf noch dat u vervolgd werd omwille van desertie. Toen u werd geconfronteerd met deze nalatigheid, verklaarde u dat u dit document hebt bekomen van uw broer, die eveneens in België verblijft, na het eerste gehoor. Hij zou dit reeds twee jaar in zijn bezit gehad hebben en meegenomen hebben uit Iran (CGVS II, p. 2). Hij zou u hier in het verleden wel over verteld hebben, maar u was het vergeten (CGVS II, p. 4). Dergelijke uitleg komt zeer onaannemelijk over gezien men niet zomaar vergeet dat men veroordeeld is tot een gevangenisstraf van zes maanden en gezien dit een cruciaal element is om een eventuele vrees ten opzichte van Iran te staven. Over de voorgelegde convocaties kan overigens worden opgemerkt dat onderaan dit document een URL te zien is waaruit blijkt dat dit document is afgeprint. U verklaarde dat uw vader dit document verkregen heeft via de post (CGVS II, p. 3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat officiële juridische documenten uit Iran geen URL kunnen bevatten. Bovenstaande elementen doen concluderen dat geen bewijskracht kan worden toegekend aan deze documenten. In dit kader kan ook worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat valse Iraanse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden en dat vervalsingen vaak voorkomen.", vaststellingen welke door verzoeker -die hiertoe niet enige poging onderneemt- niet in het minst worden ontkracht of weerlegd. De Raad wijst er ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 juli 2014, verwijst verzoekende partij in eerste instantie naar haar verzoekschrift. Zij stelt zich de vraag waarom aan haar ontsnapping wordt getwijfeld aangezien ook hier gevangenen kunnen ontsnappen. Verzoekende partij verwijst nog naar de belangrijke documenten die zij heeft ingediend, met name de convocaties en een vonnis van de militaire rechtbank en legt uit op welke wijze zij deze documenten heeft bekomen. Zij preciseert dat haar jongere broer in het bezit was van deze documenten hier in België, doch dat deze laatste het belang niet had ingezien van deze documenten en deze derhalve niet meteen aan verzoekende partij had overgemaakt. Tot slot wijst zij nog op de medische documenten die zij heeft ingediend.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 10 juli 2014 opgenomen grond weerlegt.

Waar verzoekende partij zich de vraag stelt waarom aan haar ontsnapping wordt getwijfeld aangezien ook hier gevangenen kunnen ontsnappen, merkt de Raad vooreerst op dat haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar ontsnapping niet de enige reden is waarom geen geloof wordt gehecht aan haar vluchtmotief, doch dat er nog andere gronden zijn die deze vaststelling schragen. Zo kon verzoekende partij ook geen informatie verschaffen over enkele cruciale elementen van het schietincident, heeft zij hierover tegenstrijdige verklaringen afgelegd en zijn haar verklaringen over haar

vervolging omwille van haar legerdienst niet consistent. Al deze elementen samen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering als zou verzoekende partij vervolgd worden omdat zij haar legerdienst stopgezet heeft nadat zij dreigde vervolgd te worden omdat zij bij een schietoefening een commandant had geraakt. Verzoekende partij heeft geen valabele elementen aangebracht die de vaststellingen ontkrachten.

Het verweer van verzoekende partij dat haar broer het belang niet had ingezien van de documenten die zij heeft ingediend, met name de convocatie en een vonnis van de militaire rechtbank, en deze derhalve niet meteen aan verzoekende partij had overgemaakt, neemt niet weg dat verzoekende partij bij het eerste gehoor nooit vermeld heeft dat zij veroordeeld is geweest tot een gevangenisstraf noch dat zij vervolgd werd omwille van desertie. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Van verzoekende partij kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht bij haar eerste gehoor melding te maken van haar veroordeling tot een gevangenisstraf van zes maanden gezien dit een cruciaal element is om een eventuele vrees ten opzichte van Iran te staven. Over de voorgelegde convocatie wordt in de bestreden beslissing nog het volgende opgemerkt: *“Over de voorgelegde convocatie kan overigens worden opgemerkt dat onderaan dit document een URL te zien is waaruit blijkt dat dit document is afgeprint. U verklaarde dat uw vader dit document verkregen heeft via de post (CGVS II, p. 3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat officiële juridische documenten uit Iran geen URL kunnen bevatten.”* Het betoog van verzoekende partij ter terechtzitting, namelijk dat haar jongere broer in het bezit was van deze documenten hier in België, doch dat deze laatste het belang niet had ingezien van deze documenten en deze derhalve niet meteen aan verzoekende partij had overgemaakt, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Voorts dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat valse Iraanse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden en dat vervalsingen vaak voorkomen, kan er aan de door verzoekende partij voorgelegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

Waar verzoekende partij verwijst naar de medisch documenten die zij heeft ingediend, stelt de Raad vast dat het gaat om een medisch attest dewelke reeds besproken werd in de bestreden beslissing. De Raad verwijst dan ook naar de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS